THE INVISIBLE BATON

PRAG 1

Ştafeta Invizibilă

Bunicul meu nu ştia că într-o zi cineva va scrie despre el.

Tatăl meu nu ştia că într-o zi cineva va căuta semnificaţia unora dintre alegerile sale.

Eu, multă vreme, nici măcar nu ştiam că există o poveste.

Credeam că există doar zile.

Zile normale.

Zile de străbătut.

Zile făcute din muncă, probleme, clienţi, responsabilităţi, telefoane, călătorii, promisiuni ţinute şi altele rămase în suspensie.

Ca milioane de oameni din lume.

Marile poveşti sunt aproape întotdeauna spuse în mod greşit.

Încep de la sfârşit.

Arată rezultatul.

Etalează succesul.

Transformă viaţa într-o linie dreaptă care duce inevitabil dintr-un punct în altul.

Realitatea nu funcţionează aşa.

Realitatea este un ansamblu de treceri invizibile.

Nimeni nu vede momentul în care un tată predă o lecţie fără să-şi dea seama.

Nimeni nu vede momentul în care un fiu decide să o păstreze.

Nimeni nu vede momentul în care un principiu străbate o generaţie şi pleacă în căutarea alteia.

Şi totuşi tocmai acolo se nasc poveştile care durează.

Nu în lumina reflectoarelor.

În tăcere.

Mulţi ani am crezut că legătura dintre trei generaţii ale familiei mele şi Gillette era pur şi simplu o coincidenţă profesională.

O companie.

O slujbă.

O carieră.

Un parcurs ca multe altele.

Apoi timpul a început să facă ceea ce ştie să facă cel mai bine.

A unit punctele.

A apropiat evenimente care, atunci când se petrec, par izolate.

A construit o geometrie invizibilă.

Şi încet am înţeles că adevăratul protagonist nu era compania.

Era continuitatea.

Pentru că o marcă se poate schimba.

O piaţă se poate schimba.

Un produs se poate schimba.

Chiar şi lumea se poate schimba.

Dar există valori care străbat totul fără să ceară permisiunea.

Disciplina.

Cuvântul dat.

Responsabilitatea.

Demnitatea cu care se înfruntă munca.

Ideea că numele tău valorează mai mult decât rolul tău.

Aceste lucruri nu apar în bilanţuri.

Nu apar în CV-uri.

Nu produc titluri de ziar.

Dar sunt fundaţiile invizibile pe care se construieşte o viaţă.

Îmi amintesc de multe persoane întâlnite de-a lungul drumului.

Unele extraordinare.

Altele uitate.

Unele puternice.

Altele fragile.

Cu trecerea anilor am observat un lucru.

Diferenţele exterioare erau enorme.

Diferenţele interioare mult mai puţin.

Oriunde mergeam, în orice ţară lucram, întâlneam mereu bărbaţi şi femei confruntându-se cu aceleaşi întrebări.

Cum să ţii o promisiune.

Cum să protejezi o familie.

Cum să înfrunţi o pierdere.

Cum să rămâi în picioare când ar fi mai uşor să te predai.

Cum să continui.

Mereu şi doar asta.

Să continui.

Poate de aceea această poveste poate străbate culturi diferite.

Nu pentru că vorbeşte despre o companie.

Nu pentru că vorbeşte despre mine.

Ci pentru că vorbeşte despre ceva ce fiecare fiinţă umană recunoaşte.

Moştenirea.

Nu cea economică.

Nu cea materială.

Cea invizibilă.

Cea care trece de la o persoană la alta fără nevoie de semnături.

Cea pe care niciun notar nu o poate certifica.

Cea care se manifestă într-o decizie luată în momentul dificil.

Într-un cuvânt ţinut.

Într-un sacrificiu acceptat.

Într-o renunţare împlinită fără martori.

Când eram mai tânăr credeam că scopul era să ajungi.

Să obţii.

Să cucereşti.

Să învingi.

Astăzi nu mai sunt atât de sigur.

Astăzi cred că adevărata măsură a unei vieţi este alta.

Ce rămâne când zgomotul se sfârşeşte?

Ce supravieţuieşte când titlurile dispar?

Ce continuă să meargă când oamenii nu mai sunt?

Răspunsul pe care l-am găsit este simplu.

Rămâne ceea ce am transmis.

Rămâne ceea ce am predat fără să ne dăm seama.

Rămâne felul în care i-am tratat pe ceilalţi.

Rămâne ceea ce am devenit.

Şi rămâne sângele.

Nu sângele biologic.

Nu sângele rudeniei.

Sângele ca continuitate morală.

Ca fir.

Ca apartenenţă.

Ca memorie în mers.

De aceea această poveste nu începe cu un produs.

Nu începe cu o marcă.

Nu începe nici măcar cu o persoană.

Începe cu o trecere.

O ştafetă invizibilă care străbate timpul.

De la o generaţie la următoarea.

De la o mână la alta.

De la un nume la altul.

Trei bărbaţi.

Trei epoci.

Trei parcursuri diferite.

Un singur fir.

Trei lame.

Un singur sânge.

Şi tot restul vine după.